

ἐσύγχυσε μεταξύ τῶν ἄλλων καὶ τὸν συντάκτην τοῦ Ἑρμού τέως ἐκθειάζοντα τὰς κατὰ τοῦ Ναπολέοντος νίκας τῶν Ῥώσων· ἐξηκολούθησεν ὅθεν ἐπ' ὀλίγον ἐκδιδόμενος γαλλιστὴ καὶ ὑπερον πάλιν ἰταλιστὴ μέχρι τῆς παύσεώς του.

31. Memoria letta nel Collegio Medico, dal M. F. Lazzaro de Mordo, li 15 Marzo 1803, coll' approvazione dell' egregio Collegio. Corcira, 1806. Presso Dionisio Sarandopulo.

32. In occasione delle solenni ossequie, celebrate in memoria del D. Giovanni Lascari, nobile Corcirese, presidente del Collegio Medico di Corfù, ed Archiatro della Repubblica Settinsulare. Orazione del D. Antonio Marulli, vice presidente del Collegio suddetto, recitata nella Chiesa della B. V. Spiliotissa il di 26 Giugno 1806 S. V. Nella stamperia Nazionale, con licenza de' superiori. Εἰς 4ον σελ. 21.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι εὑρηται λατινικὸν ἐπιγράμμα ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ Λασκάρως ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου Ροδοστάμην.

33. Breve istruzione sulla vaccina dal D. Stamo Gangadi, diretta ai padri ed alle madri di famiglia. Corcira, 1806. Presso Dionisio Sarandopulo.

34. Ὑμνος πατριωτικὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅλης τῆς Γραικίας, πρὸς ξαναπόκτησιν τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας. Εἰς 8ον σελ. 12.

Ἐν τέλει εὑρηται κενὴ σελὶς ἄνευ σημειώσεως ἀριθμῶν, φέρουσα ἐν μέσῳ δύο παρενθέσεων. «Ἀπὸ τὴν τοῦ Γένους τυπογραφίαν, ἐν Κερκίρᾳ.» Δυστυχῶς λείπει ἡ προμετωπίς ἐν ᾗ πιθανῶς ἐσημειούτο ὁ χρόνος τῆς τυπώσεως· ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐτυπώθῃ μετὰ τὸ 1809, διότι ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἡ πρότερον ὀνομαζομένη τοῦ Γένους τυπογραφία μετωνομάσθη ὑπὸ τῶν Γάλλων Αὐτοκρατορικὴ. Ὁ δὲ ὕμνος οὗτος εἶναι ὁ τοῦ ἀειμνήστου Ῥήγα τοῦ Φεραίου, οὗτινος ὁ Περραιβὸς διέσωσεν ἐκ μνήμης στίχους τινάς (α). Ἀγνοῶ δ' ἐὰν ἄλλοθι πού ἐτυπώθῃ.

(Ἐπεταί ἡ συνέχεια.)

(α) Βλ. Σύντομον Βιογραφίαν τοῦ αἰοδίου Ῥήγα Φεραίου τοῦ Θετταλοῦ. Ἐν Ἀθήναις, 1860, σελ. 21—22.

Η ΞΑΝΘΗ ΓΙΝΕΒΡΑ. (1)

Ὁ Μάριος ἔκαμεν ὑπόκλησιν σεβασμοῦ ἀγνωρίσας αὐτὴν, καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξιχνιάσῃ μέχρι τίνος βαθμοῦ ἡ δυστυχία ἤθελε παραδώσῃ τὴν εὐγενὴ ἐκείνην οἰκογένειαν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ. Ἡ Γινέβρα ἐνόησε πάραυτα τὰς σκέψεις, αἵτινες κατέλαβον τὸν Ἰουδαῖον, καὶ θέλουσα νὰ ματαιώσῃ αὐτὰς εἶπε·

— Κύριε Μάριε, σὰς ἔστειλα τὴν εἰκόνα μου, οὐχὶ διὰ νὰ καθαρίσῃτε αὐτὴν ἀλλ' ὡς ἐνέχυρον διὰ νὰ μοῦ δανείσῃτε ὀλίγα χρήματα.

— Ἀλλὰ, Κυρία, δὲν εἰμαι τοκιστὴς, ὑπέλαβεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Τὸ γινώριζω, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀλλ' ὡς ὅλοι οἱ τραπεζίται, θὰ δανείζετε μὲ νόμιμόν τινα τόκον. Ἐπιθυμῶ νὰ λάβω τὸ ταχύτερον πεντακόσια φλωρία· δύνασθε νὰ μοὶ δώσῃτε ταῦτα;

Ὁ Ἰουδαῖος ὅλως ἐξεπλάγῃ διὰ τὸν τρόπον τοῦτον τῆς αἰτήσεως. Ὡς ὅλοι οἱ τοκογλύφοι, εἶχε συνειθῆσαι νὰ βλέπῃ ἀνθρώπους ἀπεγνωσμένους, προσφεύγοντας μετὰ δακρύων πρὸς αὐτὸν, ῥιπτομένους εἰς τὰ γόνατά του καὶ ζητοῦντας δάνεια ὡς ἔλεος· μόλις δὲ μετὰ ἰκεσίας πολλὰς ἐκάμπετο . . . ἀπὸ φιλανθρωπίας, ὡς ἔλεγεν.

Ἡ Νίνα διὰ νεύματος εἰδοποιεῖ τὴν φίλην τῆς νὰ ἦναι ὀλίγον ἐπιφυλακτικὴ. Τέλος ὁ Μάριος εἶπε,

— Κυρία δὲν δύναμαι νὰ ἐκπληρώσω τὴν αἰτησίαν σας, διότι δὲν εἰμαι βέβαιος ἐν πρώτοις ἂν ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἐδική σας. Μὴ δυσαρεστηθῇτε διὰ τὴν παρατήρησίν μου ταύτην, διότι κοινῶς τοῦλάχιστον λέγεται ὅτι ἡ εἰκὼν ἀνήκει εἰς τὸν Κ. μαρκήσιον Γραβιναν τὸν πατέρα σας.

Ἡ νεᾶνις ἐνόησεν ὅτι ἡ ἐνστάσις αὕτη ἐπρότάθη ἵνα ἐλαττωθῇ τὸ ποσὸν τοῦ ζητουμένου δανείου καὶ αὐξήθῃ τὸ τοῦ τόκου.

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἀμφιβάλλετε, τῷ εἶπεν ἐγειρομένη, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀπαλλάξω. Εὐαρεστηθῇτε ὅθεν νὰ μοὶ στείλετε τὴν εἰκόνα εἰς τὸ μέγαρόν μου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία. Σὰς ἠρώτησα ἀπλῶς πρὸς ἐκπλήρωσιν τύπου τινος . . . καὶ ἔπειτα εἰσθε τόσοι βιαστικὴ . . . Εἰμαι πεπεισμένος ὅτι ἐνεργεῖτε καλῶς . . . ἀμέσως σὰς δίδω τὸ ζητηθὲν ποσόν.

Ἡ Γινέβρα προσεπάθησε ἐκείνου ὁμιλοῦντος νὰ λάβῃ ὕψος ἀδιάφορον καὶ ἐκάθησαν αὖθις, ἐνῶ ἡ Νίνα, ἀναλαβοῦσα θάρρος, ὠμίλει περὶ τετριμμένων πραγμάτων ὅπως ἀπασχολῇ τὸν νοῦν τοῦ τοκογλύφου.

— Οὕτω πῶς φέρονται, κύριε Μάριε, τῷ ἔλεγε μετ' οἰκειότητος, πρὸς τοὺς εὐγενεῖς. Ἄνοιξον τὸ ταμειόν σου καὶ ἄφες νὰ ἴδωμεν τοὺς θησαυροὺς σου. Ἦ, πόσον ὠραῖον καὶ ἡχηρὸν θὰ ᾔηται τὸ χρυσίον σου! Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῦ ἔχεις ὅλα τὰ χρήματά σου; Ἐχεις εἰς τὴν ἐξουσίαν σου τὰ μεταλλεῖα τοῦ Πεζρόου, ἢ μήπως ὅταν ἡγόρασες τὴν οἰκίαν ταύτην εὔρες ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς εἰς πύθον, ὡς λέγουν;

— Εἰσθε βλέπω πρόσχαρις, ὑπέλαθεν ὁ Μάριος μετ' ἐπαρσεως. Ἐκαστον νόμισμα τὸ ὁποῖον βλέπετε, ἀπεκτήθη μὲ μυρίους κόπους καὶ ἀυπνίας. Ἀλλὰ δὲν ὠμιλήσαμεν ἀκόμη περὶ τόκου καὶ χρόνου.

— Δι' ἐν ἔτος ἀρχόμενον ἀπὸ σήμερον, ὑπέλαθεν ἡ Γινέβρα τότε ἀντὶ τῶν πεντακοσίων φλωρίων τὰ ὁποῖα μοὶ ἐδῶκατε θὰ σὰς πληρώσω ἑξακόσια.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, χαίρων διότι ἡ λαμπρὰ εἰκὼν ἤθελε τῷ μένειν ἀντὶ τοσοῦτον εὐτελοῦς ποσοῦ, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ οἰκογένεια Γραβίνα ποτὲ δὲν ἤθελε εὐκολυνθῇ νὰ τοῦ πληρώσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο. Ἰσθέτετε δὲ ὅτι ἡ Γινέβρα ἐλάμβανε τὸ δάνειον, διότι ὁ πατήρ της, ὡς ἀρχαῖος εὐγενῆς, δὲν κατεδέχετο νὰ τὸ ζητήσῃ προσωπικῶς.

Ἀμέσως ἐγένετο τὸ ἀποδεικτικὸν καὶ ὑπεγράφη ὑπὸ τῆς Γινέβρας. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ἰουδαῖος συνώδευσε τὰς κυρίας μέχρι τῆς θύρας μετ' ἐπανειλημμένων υποκλίσεων, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἀριστούργημα, ὅπερ ἐθεώρει πλέον ὡς ἐδικόν του.

Ἡ Γινέβρα μετὰ τῆς φίλης της ἐπέστρεψαν εἰς τὸ μέγαρον καὶ ἐφρόντιζαν νὰ κρύψουν τὰ χρήματα. Ἡ πρώτη ἐφάνετο σοφρὰ καὶ ἀφηρημένη, ἀλλ' ἡ Νίνα ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῆς εὐτυχίας ἤτις τὴν περιέμενε ἐπὶ τὰς ἐκ χαρᾶς καὶ ὠνειροπόλει μυρία πράγματα ἐν τῷ νῷ αὐτῆς.

III.

Ὡς εὐκόλως δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ὁ πρίγκηψ ἐξηκολούθησε τὰς ἐπισκέψεις του, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ προσελκύσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Καθ' ἣν μάλιστα ἡμέραν

ἡ Γινέβρα ἐπισκέψατο τὸν Ἰουδαῖον Μάριον, ἀπηγορεύθη εἰς αὐτὴν ἐκ κοινῆς συμφωνίας τῶν γονέων τῆς νὰ μὴ προσφερθῇ ἐνώπιον αὐτῶν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνιόλου. Ἀλλὰ μόλις ἐδόθη ἡ διαταγὴ αὐτῇ, καὶ ὁ μαρκήσιος δυσχεραίνων ἐπὶ τοῦτῳ, ἡ θέλων ν' ἀποφύγῃ φιλονεικίαν τινὰ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἐπὶ προφάσει ἐπισκέψεως τῶν κτημάτων του, ὡς ἔλεγε, τοῦ μικροῦ δηλονότι ἀγροῦ του, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰσέσει. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐστερεῖτο ἀμάξης ὅπως μεταβῇ ἐκεῖ, ἀπεφάσισε νὰ παίξῃ τὸ σφαιριστήριο μετὰ τινος τῶν φίλων του, οἰκοῦντος ἐν τῷ παρκειμένῳ μεγάρῳ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συζύγου της, ἡ μαρκησία ἐξηκολούθησε τὴν μετὰ τῆς θυγατρὸς της ὁμιλίαν, καὶ αὕτη μὲν ὑπῆρξεν αὐστηρὰ μέχρι σκληρότητος, ἐκείνη δὲ ἐπίμονος, ὅθεν καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Μάριον, ὡς ἐδιηγήθημεν. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην ἡ Γινέβρα δὲν ἐφάνη τὸ πρῶτ' ὡς συνήθως, οἱ δὲ γονεῖς τῆς ἀναβάντες εἰς τὸ δωμάτιόν της εὗρον μετὰ βελαντίου περιέχοντος ἑκατὸν φλωρία ἐπιστολὴν γραφεῖσιν μετὰ μακρὰν ἡγουπνίαν. Ἡ Γινέβρα ἐδιηγείτο λεπτομερῶς τὰς πράξεις της, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μαρίου, ἐδικαιολογεῖτο εὐγλώττως, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπεκαλεῖτο τὴν συγγνώμην καὶ τὴν εὐχὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς της περὶ τοῦ μέσου ὅμως δι' οὗ ἤθελεν ἀποκτήσῃ χρήματα οὐδὲν ἔλεγεν ὁ δυστυχὴς μαρκήσιος κατ' ἀρχὰς ὠργίσθη ἔνεκα τῆς ἀναξίας συμπεριφορᾶς τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον σιωπηλὸς καὶ καταβεβλημένος, ἀλλ' ἀναλαβὼν κατὰ μικρὸν θάρρος ἤρξατο νὰ τὴν καταράται καὶ νὰ τὴν ὑβρίζει ὡς τυχροδιάκτριαν.

— Πρέπει νὰ τὴν καταρασθῶμεν! προσέθετο ὁ Ἀνδρέας μετ' ἀγανακτήσεως. Ἀλλὰ μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἡ ῥάβδος τοῦ κυρίου του κατέπεσεν ἐπανειλημμένως ἐπὶ τοὺς ὤμους του.

— Πῶς τολμάς νὰ ὁμιλῇς οὕτω κατὰ μέλους τῆς οἰκογενείας μου! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος εἰς τὸ ἔπακρον τοῦ θυμοῦ του. Φύγε ἀμέσως ἀπ' ἐμπροσθέν μου! Ἀκούεις ἐκεῖ νὰ καταράται τὴν κόρην μου εἰς ἄθλιος, εἰς χαμένος ὡσάν αὐτόν! τὸν ὁποῖον...

Ὁ Ἀνδρέας εἶχεν ἀναχωρήσει ἐσπευσμένως, ὥστε δὲν ἐπρόφθασεν ὁ μαρκήσιος νὰ τελειώσῃ. Συνελθὼν μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς ὁργῆς του ὁ μαρκήσιος ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς συζύγου του, ἥτις δε-

κάκις ἤδη εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τῆς θυγατρὸς τῆς μὲ ὀφθαλμοὺς δικρυβροῦντας. Ὁ δὲ μαρκήσιος πεσὼν ἐπὶ τῆς ἑδρας, ὅπου ἐκάθητο ἡ Γινέβρα, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς χεῖράς του καὶ ἔμενε συλλογισμένος.

— Ἐλεγον εἰς ὅλους, ἐκραύγασεν ἡ μαρκησία, ὅτι ἡ εὐδαιμονία τῆς θυγατρὸς μου ἦτο ἡ μόνη μου ἀπασχόλησις, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐπεθύμουν καὶ τὰ πλοῦτη. Ἔσκε πτόμεθα νὰ δώσωμεν τὴν θυγατέρα μας εἰς αὐτὸν τὸν ξένον, ὅστις ἤθελε χάριν ἑλέους μᾶς ἐπιδαψιλεύσει χάριτας τινὰς, ἀνθ' ὧν ἤθελε τὴν φέρει εἰς τόπον μακρυνόν, ὅπου μίαν ἡμέραν θὰ ἐμάνθανε τὸν θάνατόν μας ἐν τῷ μέσῳ συμποσίου ἢ ἑορτῆς. Θὰ διατάσσετο μὲν πένθος ἕξ ἑβδομάδων διὰ τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλ' ἡ Γινέβρα ἤθελε μέμπεσθαι ἡμῶν, ὅτι χάριν εὐζωΐας δύο ἢ τριῶν ἐτῶν παρεδώσαμεν τὴν νεότητά καὶ τὴν καρδίαν τῆς εἰς ἄνθρωπον, ὅστις τῇ ἦτο μισητός.

— Γυναῖκά μου, ἐφώνησεν ὁ μαρκήσιος ἐγειρόμενος βιαίως, δὲν δικαιῶσαι νὰ μὲ βασανίζης οὕτως. Ποῦτος ἐνεθάρρουν αὐτὸν τὸν Γερμανόν; Ποῖος τὸν ἐσχέτις μεθ' ἡμῶν; Ποῖος ἐδίωξε τὴν ἀτυχὴ Γινέβραν; Ποῖος μὲ ἠνάγκασε νὰ παραβῶ τὰς πρὸς τὸν Ἀνιόλον ὑποσχέσεις μου. Ποῖος...

— Φίλε μου, διέκοψεν ἡ μαρκησία, δὲν σὲ κατακρίνω, διότι ἐγὼ μόνη ἔσφαλα. Δύνασαι νὰ ζήσης μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῆς δυστυχοῦς κόρης μας, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶ πλέον· θὰ ἀποθάνω πρὶν ἐπανελθῇ· σοὶ ἀναθέτω λοιπὸν νὰ τῆς ζητήσης συγγνώμην δι' ἐμέ.

Ὁ μαρκήσιος ζωηρῶς συγκινηθεὶς ἐκ τῆς θλίψεως τῆς συζύγου του, τὴν ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς. Μετὰ ταῦτα συνδιασκέφθησαν πῶς νὰ ἀνέβρωσι τὰ ἔχνη τῆς Γινέβρας καὶ τὴν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον· ὅτε μὲν ὑπέθετον ὅτι ἀνεχώρησε πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Ἀνιόλου, ἄλλοτε ὅτι μετέβη εἰς Ῥώμην παρὰ τῇ μάμμῃ τῆς, οὐδέποτε ὅμως τοῖς ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα ὅτι ἀπεφάσισε νὰ κερδίσῃ χορήματα ἐξασκουσὰ τὰ φυσικὰ αὐτῆς πλεονεκτήματα.

Ἡ μτακίότης τοῦ πρίγγιπος Φριδερίκου προσεβλήθη καιρίως ὅταν ἔμαθε τὴν ἀναχώρησιν τῆς κόρης, καὶ μολονότι ὑπακρινόμενος εἰσέτι φιλίαν ὑπεσχέθη νὰ ἀνασχοληθῇ πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς φυγάδος, ἐν τούτοις δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τόπου, ὅστις ἐγένετο μάρτυς τῆς ἀποτυχίας του. Μ' ὅλας δὲ τὰς προσπάθειάς των ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ σύζυγός του οὐδεμίαν ἠδυνήθη-

σαν νὰ ἐπιτύχωσι πληροφορίαν περὶ τῆς θυγατρὸς των· μετὰ ἓνα μῆνα μόλις ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς, ἐν ἣ τούς ἐπληροφόρει περὶ τῆς ὑγείας τῆς, ἀλλ' οὐδὲν τοῖς ἔλεγε περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς καὶ τῶν μέσων τῆς ὑπάρξεώς τῆς.

Ἡ εἰκὼν ἡ δοθεῖσα τῷ Μάριῳ ἐκοινολογήθη ὅτι ἐδόθη πρὸς καθαρισμόν, ὁ δὲ Ἀνδρέας ἐπανακτῆσας τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου του, ὡκονόμησε τὰ ἑκατὸν φλωρία οὕτως ὥστε οἱ κύριοί του ἠδυνήθησαν νὰ τυντηρηθῶσιν ἐπὶ ἔτος ὁπωσοῦν καλῶς.

VI.

Ἔτος ὀλόκληρον εἶχε παρέλθει καὶ ἡ οἰκογένεια Γραβίνα ἐξηκολούθει περιμένουσα, διότι ἡ Γινέβρα, καίτοι μὴ ἀποκαλύπτουσα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς τὸν χρόνον τῆς ἐπιστροφῆς τῆς ἢ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῆς, τοῖς ἔγραφεν ἐνίοτε.

Τὴν ἡμέραν ταύτην, ἀκριβῶς κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους, ὁ Ἰουδαῖος Μάριος περιεπάτει εἰς τὴν εἰκονοθήκην του μετὰ τινος ἑραστοῦ τῆς ζωγραφικῆς, τοῦ λόρδου ** καὶ παρετήρουν λαμπρὰν εἰκόνα τοῦ Κορρηγίου, ἣν ὁ λόρδος ἐθαύμαζεν, ὅτε αἴφνης ἀνήγγειλαν εἰς τὸν Ἰουδαῖον τὴν ἔλευσιν τοῦ μαρκησίου Γραβίνα. Ὁ Μάριος ἐταράχθη, ἀλλὰ πάραυτα συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, ἀναλογισθεὶς ὅτι ὁ κατεστραμμένος εὐγενὴς ἴσως ἦλθε νὰ ζητήσῃ ἀναβολὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους του. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ ἐπεθύμει νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς παρουσίας τοῦ Ἀγγλου, ἀλλὰ πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ εἴπῃ τι, εἰσῆλθεν ὁ μαρκήσιος συνοδευμένος ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου, φέροντος σάκκον εἰς τὰς χεῖρας.

— Κύριε Μάριε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἦλθον νὰ λάβω τὴν εἰκόνα μου.

— Μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς διακόψω, κύριε μαρκήσιε, ἀνέκραξεν ὁ Ἀγγλος, ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἐδική σας;

— Παρέλειψα νὰ σᾶς εἶπω τοῦτο, ὑπέλαβε σχεδὸν τρέμων ὁ Ἰουδαῖος, ἰδὼν μετὰ λύπης τὴν τροπὴν ἣν ἡ ὑπόθεσις ἔλαβεν.

— Ὁ Κ. Μάριος, ἐλησμόνησε νὰ σᾶς τὸ εἴπῃ; προσέθηκε μηχανικῶς ὁ μαρκήσιος, ἀνταποδίδων τὸν χαιρετισμὸν εἰς τὸν λόρδον, ὅστις τότε ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ὅπως καὶ κατ' οἶκον ἐξετάσῃ τὴν εἰκόνα. Μετὰ ταῦτα ὁ Γραβίνας στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπνρέτην του,

— Θέσσε τὸν σάκκον, Ἀνδρέα, ἐπὶ τῆς τραπέζης, τῷ εἶπε, καὶ ἀποσύρθητι. Τὴν διαταγὴν ἐτέλεσεν ἐκεῖνος, ῥίψας ὅμως βλέμμα μακρὸν ἀπο-

χαριτισμοῦ ἐπὶ τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια κατ' αὐτὸν τόσον ἦσαν χρήσιμα εἰς τὸν οἶκον.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς εἶπω, Κ. Μάριε, διότι ἐπράξατε συμφώνως μὲ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ ἐπάγγελμά σας· ὀφείλω μάλιστα νὰ σὰς εὐχαριστήσω διότι ἐνεπιστεύθητε εἰς τὴν τιμιότητα τῆς θυγατρὸς μου, καθόσον ἄλλως ἡδυνάμην δικαστικῶς νὰ σὰς ἀφαιρέσω τὴν εἰκόνα καὶ χάσητε κατὰ συνέπειαν τὰ χρήματά σας.

— Ἐγνώριζον καλῶς τὴν οἰκογενεὶάν σας, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος κλίνων, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν ἐφοβούμην· ἄλλως τε ἀμφιβάλλω, προσέθετο μεθ' ὅρους ἀγερώχου, ἂν ἀπεφασίζετε νὰ ἐκθέσητε ὡς κλέπτριαν τὴν θυγατέρα σας ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ τῆς Γενούης.

— Σιώπα, ἄθλιε! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος ἐτγερόμενος μετὰ θυμοῦ. Καὶ ὁ μὲν Μάριος ἐσιώπησε παραχρῆμα, ἡ δὲ εἰκὼν ληφθεῖσα μετεφέρθη εἰς τὸ μέγκρον, ὅπου ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ἐπίτιμον θέσιν, ἣν πρὸ ἔτους εἶχε κενώσει.

Τὴν ἐπαύριον ὁ λόρδος ἐπεσκεύαστο τὸν οἶκον τοῦ μαρκησίου, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν μετὰ μεγίστης τιμῆς, ἠθέλησε νὰ τῷ δείξῃ ὅλας τὰς εἰκόνας του· ὅτε δὲ διήρχοντο διὰ τοῦ δωματίου, ὅπου ἄλλοτε κατόκει ἡ Γινέβρα, παρατηρήσας τὴν εἰκόνα αὐτῆς, ἣν ἄλλοτε εἰς εὐτυχεῖς καιροὺς εἶχε ζωγραφίσει ὁ Ἀνιόλος, ἐφώνησεν ἔνθους,

— Ὑψιστε Θεέ! ὅποια τις εἶναι ἡ γυνὴ αὐτῆ;

Οἱ δύο γέροντες δὲν ἀπεκρίθησαν, διότι δάκρυα θερμὰ ἔβρεχον τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἐξηκολούθησεν ὁ λόρδος, ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν πρωταιοδὸν τοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως, καὶ θὰ ἦναι βεβαίως αὕτη, διότι ἀδύνατον εἶναι ν' ἀπαντήσῃ τις ἄλλην Ἰταλίδα, φέρουσαν ὡς ἐκείνην τοὺς χρυσοὺς βοσρύχους τῆς κόμης της. Ἄλλως τε ἀπὸ τὴν προφοράν της ἔλεγον ὅτι εἶχε γεννηθῇ εἰς Γένουαν.

Οἱ λόγοι οὗτοι διεκόπησαν ἀπὸ τὴν πτώσιν τοῦ μαρκησίου, ὅστις ἔπεσε λειποθυμημένος. Ὁ δυστυχὴς γέρον ἠσθάνθη, ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς δυστυχίας του καὶ ἐξογκῶν αὐτὴν ὡς ἐκ τῶν ἀριστοκρατικῶν του προλήψεων δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ. Ὅταν τὸν ἀνῆγειραν παρετήρησαν ὅτι εἶχε τὸν νοῦν τεταραγμένον. Ἐμειδίασεν ὡς παράφρων καὶ ἐφώνησε δυνατά,

— Ἄφerte νὰ ψάλλῃ ἡ πρωταιοδός!

Ἡ μαρκησία ἥτις ἐξέτιμα περισσότερον τὴν περιουσίαν ἀπὸ τὴν γέννησιν, καὶ ἥτις κατὰ βάθος ἡγάπα τὴν κόρην της παντὸς ἄλλου ἐν τῷ κόσμῳ,

εὐχαριστήθη μαθοῦσα τι θετικὸν περὶ τῆς τύχης αὐτῆς, καὶ ἂν δὲν ἐταράσσεται ἐκ τοῦ παθήματος τοῦ συζύγου της, εὐκόλως ἤθελε παραδεχθῇ τὸ γεγονός. Ἐλυπεῖτο μόνον διότι δὲν ἡδύνατο νὰ γράψῃ πρὸς τὴν θυγατέρα της, καθόσον ὁ λόρδος συγκινηθεὶς ἐκ τῆς δυστυχίας, ἥς ἀκουσίως ἐγένετο παραίτιος, ἀπεσύρθη καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Γενούης, χωρὶς εἰς οὐδένα νὰ εἶπῃ ὑπὸ ποῖον ὄνομα ἡ Γινέβρα εἶχεν ἐισέλθει ὡς πρωταιοδός· εἰς τὸ θεάτρον. Περὶ δὲ τοῦ λόρδου ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἐπληροφορήθη ὅτι ἀνεχώρησε διευθυνόμενος εἰς Βιέννην.

V.

Ἐπὶ ἔντο· περίπου ὁ μαρκήσιος ἔμενεν εἰς τὴν αὐτὴν διανοητικὴν κατάστασιν, ζῶν μὲν τακτικῶς, ἀλλὰ συνεχέστατα ὑποκύπτων εἰς τὴν παράνοϊαν αὐτοῦ, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἐπανελάμβανε πάντοτε,

— Ἄφerte νὰ ψάλλῃ ἡ πρωταιοδός!

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀμφεβάλλον ἂν ἀνεγνώριζε τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὸν, ἀλλ' ἐπειδὴ παρετήρησαν ὅτι ἐτήρησε τὴν ἑξὶν νὰ κτυπᾷ διὰ τῆς ράβδου τὸν πιστὸν ὑπηρέτην του, ἐπείσθησαν ὅτι δὲν ἀπώλεσε τὸ μνημονικόν του.

Ἡμέραν τινα ἐνῷ ἐκάθηντο, ὡς συνήθως, οἱ δύο γέροντες περιλίπουι εἰς τὸ δωματίον ἐκεῖνο, ἔνθα ἄλλοτε τοὺς ἴδομεν μετὰ τῆς Γινέβρας, καὶ ἡ μὲν μαρκησία ἔρραπτεν, ὁ δὲ σύζυγός της ἐπανελάμβανε, «Ἄφerte νὰ ψάλλῃ, ἡ πρωταιοδός!» ἐμφανισθεὶς ὁ Ἀνδρέας τοῖς ἀνῆγγειλεν ὅτι ξένος τις, ὅστις ἐφαίνετο πάσχων ὑπὸ μεγίστης ἐνδείας, ἐζήτηι νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν μαρκήσιον.

— Ἄλλοτε, εἶπεν, ἤθελον τὸν διώξαι ὡς ἐπαίτην, ἀλλ' ἡ πείρα μὲ κατέστησεν ἐλεῆμονα, καὶ δι' αὐτὸ ἤλθον νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τὸν δεγθῇτε, διότι ἀπορῶ πῶς αὐτὸς σὰς γνωρίζει καὶ ἐμὲ καλεῖ μὲ τὸ ὄνομά μου.

— Ἰσως μᾶς τὸν στέλλει ἐκείνη, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ νέος τις κάκιστα ἐνδεδυμένος προὔχωρσε πρὸς τὴν αἵθουσαν, καὶ ἀφοῦ ἐξέβαλε τὸν πῖλον καὶ τὸν μανδύαν του, ἐκάθησε σιωπηλῶς πρὸ τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς συζύγου του. Ὁ Ἀνδρέας δυσαρέστως παρετήρει αὐτὸν τοσοῦτον οἰκείως προσφερόμενον, ὅταν οἱ δύο κύριοί του ἐγεθνέντες αἰφνῆς ἀνέκραξαν

— Εἶν αὐτός! εἶναι ὁ Ἀνιόλος! καὶ πάραυτα τὸν ἐναγκαλίσθησαν ἀμφοτέροι κλαίοντες, διότι

ἡ λύπη των εἶχε ἀναγεννηθῇ ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ.

Ὅταν ὁ νεανίας ἐδυνήθη νὰ λαλήσῃ, ἠρώτησε.

— Ποῦ εἶναι ἡ Γινέβρα; εἶναι καλὰ;

— Καλὰ ἀπεκρίθησαν οἱ γέροντες.

— Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἐφάνη ἀπαισίᾳ εἰς αὐτὸν, ὅθεν ὑπέλαβεν,

— Ἐνυμφεύθη;

— Ὅχι, ἀπῆντησαν ἐκεῖνοι.

— Φεῦ! ἀνέκραξε τότε ὁ Ἀνιόλος μετ' ἀπελπισίας.

— Διὰ τί, Ἀνιόλε, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἐνῶ ὁ ἀτυχὴς γέρον ἀνανήψας πρὸς στιγμὴν ἐπανήλθεν εἰς τὴν συνήθη του κατὰστατιν, ἀναφωνῶν «Ἄφρατε νὰ ψάλλῃ ἡ πρωταιοιδὸς».

— Φεῦ, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀνιόλος, ἐπανέρχομαι ὡς ἀνεχώρησα καὶ ἔτι δυστυχέστερος, διότι ἀπώλεσα τὴν ἐλπίδα. Διέτρεξα τὸν κόσμον ἐπιδιώκων τύχην, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω. Διέφυγον τὸν θάνατον εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὰς ἐρήμους, εἰς τὰς μάχας· ὑπέστην τὴν πείναν, τὴν δίψαν, τὸ ψῦχος, τοὺς κόπους. Ἐθεωρήθην ὑποπτὸς, ὑβρισθὴν, ἐφυλακίσθην, ἐβασανίσθην παντοιοτρόπως ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ ὅμως μετὰ τόσους κινδύνους καὶ κόπους οὐδὲν ἀπῆλαυσα, καὶ δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ προσφέρω, ὡς καὶ πρὸ τριῶν ἐτῶν, εἰς τὴν Γινέβραν ἡ ἔρωτα.

— Ἀνιόλε, τῷ εἶπεν ἡ μαρκησία, ὑπάρχει ἕτερον ἐμπόδιον πρὸς πραγματοποίησιν τῶν πόθων σου πολὺ τούτου σπουδαιότερον. Καὶ λαβοῦσα αὐτὸν κατ' ἰδίαν τῷ ἐδιηγῆθη ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Γινέβρας, ἀποκρύψασα ὅμως τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔλαβεν αὕτη ὑπὲρ τοῦ πρίγκιπος. Καὶ ὁ Ἀνιόλος ὅμως οὐδεμίαν περὶ τούτου ἐξήγησεν ἐξηγήσιν, διότι καλῶς ἐγνώριζε τὴν θέαν του καὶ ἐσυμπέρανε τὰ διατρέξαντα.

Ἀποῦ μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἤκουσε τὴν διήγησιν ταύτην ὁ Ἀνιόλος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον σὺννοος, ἔπειτα ἀφῆτας βαθὺν στεναγμὸν, ἐφάνη ὥσει λαμβάνων ἀπόφασιν τινα. Ἀποχαιρετήσας τοὺς ἀτυχεῖς γέροντας, καὶ προφασισθεὶς σπουδαίας ἀσχολίας ἐξῆλθεν ὅμοιος φαντάσματι ἢ ἀνθρώπῳ.

VI.

Ἀνάγκη ἦδη νὰ διηγηθῶμεν τὰ συμβάντα τῆς Ξανθῆς ἀπὸ τῆς ἐκ Γενούης ἀναχωρήσεώς της· ἡ ἀκριβὴς ἐξιστόρησις τῶν συγκινήσεων, τῶν ἠθικῶν ὀδυνῶν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν σωματικῶν πα-

θημάτων της ἠδύνατο ὀγκώδῃ νὰ γερῶσι τὸμον, ἡ δὲ τῆς εὐδαιμονίας καὶ χαρᾶς τῆς ὀλίγας μόνον σελίδας. Ἀναχωρήσασα ἐκ τοῦ πατρικοῦ τοῦ οἴκου διευθύνθη εἰς τὸ οἶκημα τῆς Νίνας, ἐνθα ἦτο ἑτοιμὸν ὄχημα· ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβᾶσαι ἀνεχώρησαν μετ' σπουδῇ καὶ ἀφίχθησαν εὐτυχῶς εἰς Μάντουαν, ὅπου κατέλυσαν παρὰ τῇ Κορνέττῃ ἀρχαίᾳ τῆς Νίνας φίλῃ, ὅπου καὶ ἔμειναν.

Ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ Γινέβρα σπουδάσῃ ἔτι ἐπὶ τινὰς μῆνας πρὶν ἢ ζητήσῃ θέσιν, καὶ ὅτε αἱ δύο φίλαι τῆς τὴν ἐβθεαίωσαν ὅτι ἦτο καλῶς κατηρητισμένη μετέβησαν εἰς Ἐνετίαν.

Ἡ Νίνα ἐγνώριζεν ἐκεῖ ἐμπορὸν τινα κλειδοκυμβύλων ὀνόματι Πέτρον Μάρσην, παρὰ τῷ ὁποίῳ κατηρτύνθησαν ἵνα ἐγκατασταθῶσιν. Ὁ Μάρσης κατ' ἀρχῆς ἐδειξεν ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς προθέσεώς των, ἀλλ' ὅτε ἤκουσε τὴν Γινέβραν τραγωδοῦσαν ἐκρότησε τὰς χεῖρας ὡς παρὰ φθορᾶς καὶ ἐβθεαίωσεν αὐτὴν περὶ τοῦ ἀναποφεύκτου θριάμβου της. Τὰ πάντα ἔθεν ἐνέπνεον θάρρος εἰς τὴν νεάνιδά, διότι εἰς τὴν φωνὴν της ὅλα τὰ παρὰ κείμενα παράθυρα ἠνοιχθήσαν καὶ οἱ γείτονες ἔσπευδον νὰ τὴν ἀκούσωσιν. Ἐνόμισε λοιπὸν ὅτι ἔβλεπε στέφανον κατερχόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, τὴν δὲ ἐλπίδα ἀναγεννωμένην ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας χάρις εἰς τὸν Μάρσην ἐπέτυχεν ἀρόσας παρὰ τῷ διευθυντῇ τοῦ μελοδράματος, ὅστις ἀποῦ τὴν ἠκροάσθη μετὰ ψυχρότητος, τῇ εἶπεν ἔτι ψυχρότερον ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τινὰ εἰσέτι ἔτη τὰς σπουδάς.

— Δὲν δύναμαι νὰ περιμείνω περισσότερον, εἶπεν αὕτη, πρέπει νὰ ἀρχίσω.

— Ἡ ἀπόφασίς σας δὲν εἶναι καλὴ, τῇ εἶπεν ὁ διευθυντὴς μετὰ τινος ἐνδιαφέροντος· ἂν θέλητε νὰ λάβητε ὀλίγην ὑπομονήν, τὸ προτέρημά σας τελειοποιούμενον καὶ ἐνούμενον μετὰ τὰς προσωπικὰς χάριτάς σας, θέλει σὰς ἐξασφαλίσαι ἐπιτυχίαν πλήρη, ἐνῶ ἂν διακινδυνεύσητε ἀπὸ σήμερον θὰ φανῆτε ὡς ἐν μετέωρον ῥίπτον λάμπειν τινα πρόσκαιρον, ἀλλὰ σθεννύμενον ταχέως.

— Ἀδιάφορον πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ ἐπιτυχία μου, ἀρκεῖ μόνον ὅσον τάχιστα ἡ τύχη νὰ μοὶ προσμεδιάσῃ.

Ὁ διευθυντὴς βλέπων τὴν ἐπιμονὴν της ἐνόμισεν ὅτι ἡρείδετο ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι μᾶλλον ἐπὶ τῆς καλλονῆς ἢ ἐπὶ τῆς ἐκानότητός της, καὶ χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ τὴν ἐδέχθη ὡς δευτέραν αἰοδόν.

Μετὰ μῆνα περίπου ἡ Ξανθὴ ἦδεν ἐνώπιον ψυχροῦ ἀκροατηρίου, τοῦ ὁποίου ἡ παγετώδης σιωπὴ καὶ ὑποδοχὴ ὅπως ἔμελλε νὰ τὴν ἀπελπίσῃ ἂν εἰς τὸ τέλος πολυάριθμοι ἐπευφημῶν δὲ τὴν ἐνεθάρρυνον. Ἐκτοτε ἐθεωρήθη ὡς μία τῶν πρώτων αἰδῶν τῆς Ἰαλίας.

Δὲν θέλομεν τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς τοὺς ἐπανελημμένους ἀλλ' ὀλίγον ἐπικερδεῖς θριάμβους τῆς, διότι μόλις μετὰ ἓν ἔτος ἡδυνήθη νὰ στείλῃ πρὸς τὴν οἰκογένειάν τῆς τὰ πρὸς τὸν Μάριον ὀφειλόμενα ἐξακόσια φλωρία.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια.)

Η ΜΑΔΟΥΡΗ.

Πρὸ τῆς Λευκάδος ἐφαπλοῦται σύμπλεγμα νησιδρίων, δίκην ἀττικελήτως ἐσπαρμένων ἐπὶ τῆς θαλάσσης βράχων. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀρχιπέλαγος ἐξημερίσεν ἐν τῷ μεσαιῶνι καταγώγιον πειρατείας· διότι καὶ μεγάλα πλοῖα ἀδυνατοῦσι νὰ εἰσέλθωσιν ἀκινδύνως ἐν τοῖς στενωποῖς τούτοις, καὶ κατὰλληλοι ὁρμίσκοι ἀποκρύπτουσι καὶ ὑπερασπίζουσι τοὺς καταφεύγοντας. Ἐκεῖ ὅθεν Καρατάλανοι καὶ Τοῦρκοι ἐλευθέρως βιοῦντες ἐλήϊζον καὶ ἐξηνδραπόδιζον τοὺς διερχομένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων μνημονεύεται καὶ ὁ ἀτυχὴς πρωτοβεστιάριος, καὶ τελευταῖος τῶν Βυζαντινῶν χρονογράφων, Φραντζῆς ὁ πολύτλας. Ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοιούτων ὀχληρῶν γειτόνων, καὶ ἡ ἰθάκη ἐρημωθείσα, ἀπώλεσε μετὰ τῶν κατοίκων καὶ τὸ ὄνομα· καὶ μόλις κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ἡ Ἑνετικὴ δημοκρατεία συνώκησεν αὐτὴς τὴν νήσον, *val del Compare*, τέως ὀνομαζομένην, διὰ Κεφαλλήνων μετοίκων. Ἡδὴ δὲ, ὡς ἀσθενὴς ἀνάμνησις τῶν πειρατικῶν ἐκείνων χρόνων, ἐγείρεται ὁ ἡρειπωμένος τοῦ Σκορπιοῦ πύργος, κτισθεὶς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ νησιδρίῳ ὑπὸ τινος τῶν ἀρχιληστῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου.

Μαγευτικὸν πανόραμα παριστῶσιν εἰς τὸν ἐξ Ἑλλάδος ἀνερχόμενον τὰ νησιδρία ταῦτα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄγωνα καὶ αὐχμηρά. Κατ' ἐξοχὴν δὲ νῦν ἐν ἐξ αὐτῶν ἐγείρεται ὡς εὐφρόσυνος ὅσας, τὴν μονότονον θῆαν διακόπτον καὶ ποικίλλον. Ἐρμυνὸς καὶ ἀκατέργαστος βράχος ἦτο πρότερον ἡ Μαδουρὴ, καὶ οὐδεὶς οὐδέποτε ἐφανελάετο, ὅτι ἐκεῖ ὅπου μόλις θαλάσσι καὶ νυκτόβια πτηνὰ διενυκτέρευον καὶ διητῶντο, νῦν ἤθελον κατοικεῖ ἄνθρωποι περιστοιχοῦμενοι ὑφ' ὅλων τῶν ἐπικτή-

των τῆς φύσεως καλλωνῶν. Οἱ ποιηταὶ εἰσὶν ἐν γένει πνεύματα ἀνήμερα, καὶ ἐπομένως ἥκιστα ὑπομονητικά· ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν ὅμως τοῦ ἐρημητηρίου αὐτῶν ἀναδείκνυνται τοῦνκντίαν οἱ ἐπιμονώτεροι τῶν ἀνθρώπων, ὁμοιάζοντες τὰς ἐπὶ τῶν κυμάτων κτιζούσας τὰς φωλέας τῶν ἀλκυόνας, αἵτινες ἀενάως πελάουσι προφυλάττουσαι καὶ ἐπιδιωροῦσαι τὰ ὑπὸ τοῦ σάλου παρασυρόμενα ἢ διαλυόμενα κατοικητήριά των. Διὰ τῆς πυρίτιδος λοιπὸν καὶ τῆς ἀκλονήτου ἐπιμονῆς ἐνὸς ἐρημοβίου ποιητοῦ ἡ Μαδουρὴ μετεμορφώθη εἰς κομψὴν ἔπαυλιν, μὲ μέγαρα, ἀμπελώνας, καὶ λοιπὰ τῶν ποιητῶν ἀπαρχίτητα κάλλη.

Τοιαύτην τὴν Μαδουρὴν ἐπεσεκέφθη κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον, χάριν τοῦ ἐν αὐτῇ βιοῦντος Κ. Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Μ' ἐξέπληξε κατὰ πρῶτον ἡ ἐκεῖ ἐπικρατοῦσα ζωὴ, ὅπου ἄλλοτε ἡ σιγὴ τοῦ θανάτου, ἡ ἐρήμωσις, καὶ ἀπαίσιαι τῶν πειρατῶν μορφαὶ ἐβασίλευον, καὶ κατὰ δεύτερον δὲ λόγον αἱ ἐκ τῶν πέριξ μερῶν ἀναμνήσεις καὶ ἐντυπώσεις. Ἀπέναντι τῆς νήσου ἐφαπλοῦται ἡ πεδιάς τοῦ Κλημενοῦ, ἡ τοῦ παρὰ Θουκυδίδῃ Ἑλλομένου, ἔνθα, κατὰ τὸ ἔκτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, οἱ Ἀθηναῖοι λοχήσαντες διέφθειραν τοὺς φρουροὺς, τῶν ὁποίων τὰ πτώματα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐτάφησαν ἐπὶ τῆς Μαδουρῆς· διότι ὁ Κ. Βαλαωρίτης ἀνασκάπτων εὗρε τάφρους πληρεῖς ἀνθρωπίνων ὀστέων ἀτάκτως ἐρριμμένων· εἰς τὰ μέρη ταῦτα, διωκόμενοι ἀπὸ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τῆς Ἠπείρου οἱ λεοντόκαρδοι ἀρματωλοὶ εὗρισκον ἀδελφικὴν προστασίαν καὶ ἱερὸν ἄσυλον, καὶ ἡ Λευκὰς πᾶσα ὁ κατ' ἐξοχὴν πυρὴν τοῦ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐνόπλου Ἑλληνισμοῦ ἐχορηγίετο.

Εὐμενέστατα δεξιωθείς ὑπὸ τοῦ Κ. Βαλαωρίτου ἐν τῷ ποιητικῷ ἐρημητηρίῳ του, ἡσθάνθη τφόντι ποιητικὴν καὶ ἐγὼ προσήλωσιν εἰς τὸν βράχον τοῦτον· καὶ εἰμὴ συμβεβηκότα ἀπρόοπτα ἠνάγκαζόν με ν' ἀπέλθω, ὀλίγου δεῖν, ἀποχαιρετῶν τὴν ζωοφθόρον κόριν τῶν σκωληκοβρώτων χειρογράφων, νὰ κάμω τὸ πρῶτον πρὸς τὴν πόλιν βῆμα, γενόμενος ἐρημόβιος· μὴ λαθὼν ἄλλως τε καὶ ὑπ' ὅσιν ὅτι οἱ ποιηταὶ εἶνε οἱ ζηλοτυπότεροι πάντων, εἰς οὐδένα δανείζοντες, οἷα δὲ ποτε δικαίωμα ἔχοντα ἐπ' αὐτῶν, σπινθίρας τινὰς τοῦ θερμαίνοντος πυρός· ἐπομένως ὁ χειμὼν ἤθελε μ' εὖρει ἄνευ πυρός, καὶ τότε, ἀναμφιβόλως θ' ἀπέθνησκον ἐκ τοῦ πεζικοῦ πάγου.

Ὁ Κ. Βαλαωρίτης προικισμένος μὲ ποιητικὸν